

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Întru tine maică cu osârdie s-a
mântuit cel după chip; că luând
crucea ai urmat lui Hristos; și
lucrând ai învățat să nu se uite la
trup, că este trecător; ci să poarte
grijă de suflet, de lucrul cel
nemuritor. Pentru aceasta și cu în-
gerii împreună se bucură, cuvioasă
Marie, duhul tău.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 15 – 21 APRILIE

Miercuri 17 Aprilie:

LITURGHIA DARURILOR MAI ÎNAINTE SFINȚITE 7.00 PM

Vineri 19 Aprilie:

TAINA SFÂNTULUI MASLU 6.30 PM

Sâmbătă 20 Aprilie: Sâmbata lui Lazăr – Pomenirea morților

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 7.00 PM

Duminică 21 Aprilie – HRAMUL BISERICII

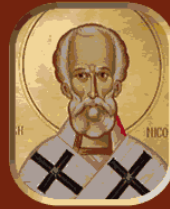
INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM - FLORIILE

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

AGAPA FRAȚEASCĂ la sala mare a Bisericii Sf. Teresa .. 1.00 PM

DENIE 6.00PM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

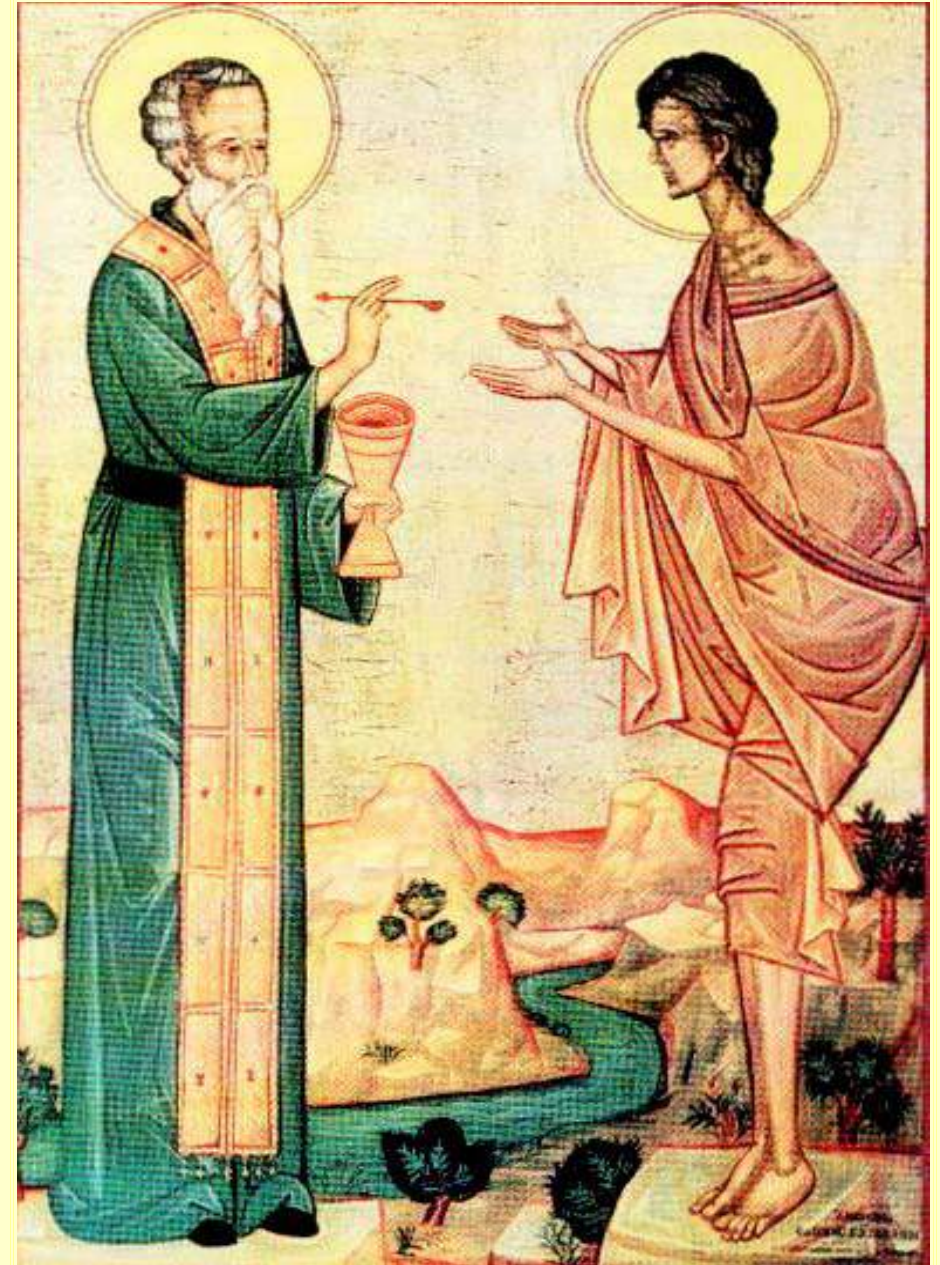

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Injosirea bolnavicioasa de sine

Injosirea de sine se întâlnește în multe boli psihice, mai ales în depresii și în melancolie. Multe dintre dificultățile relaționale prezente în majoritatea nevrozelor sunt legate de ea.

Mulți Părinți spun că, paradoxal, înjosirea de sine izvorăște din iubirea de sine pătimasă și rea. Pentru că omul nu ființează cu adevărat decât în Dumnezeu - ca unul care este după chipul Lui și merit prin fire să urce la asemănarea cu El -, de se iubește pe sine fără de Dumnezeu, prin iubire pătimasă de sine, nu se va iubi cu adevărat pe sine, pentru că de fapt iubește în el pe un altul, care nu-i el cel adevărat, și așa urăște ceea ce este după adevăr.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că iubirea pătimasă de sine vine din necunoașterea lui Dumnezeu și de sine. Omul se iubește rău pe sine pentru că se vede în chip strâmb, fantomitic, amăgitor. Și cel mai adesea de aceea se simte om de nimic și lipsit de orice valoare, pentru că se raportează la o amăgitoare închipuire de sine.

Cuvenita prețuire de sine o află omul recâștigându-și adevărata cunoaștere de sine, înțelegând legătura profundă și intimă a ființei sale cu Dumnezeu, potrivit obârșiei și țelului ei, legătură care există în însăși firea sa de om, dar care-i rămâne la început neștiută.

Dar numai a se cunoaște cum este nu-i de ajuns. Numai prin schimbarea iubirii pătimase în iubire sfântă se întoarce omul la adevărata iubire de sine, căreia înjosirea de sine îi e meteahnă și lipsă.

Iubirea virtuoasă de sine, pe care Sfântul Maxim Mărturisitorul o numește „buna iubire de sine”, e unul dintre chipurile iubirii. Căci iubirea e mai întâi iubire de Dumnezeu și apoi iubire de aproapele, pe care omul trebuie să-l iubească ca pe sine însuși, după cum poruncește Domnul: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși! (Mt. 22, 39; Mc. 12, 31; Lc. 10, 27). Și așa, în iubirea celui alt e cuprinsă și iubirea de sine potrivit virtuții, de care adesea chiar creștinii uită sau o leapădă ca pe ceva rău, de teamă să nu fie luată drept iubire egoistă de sine. Dar iubirea virtuoasă de sine n-are nimic de-a face cu iubirea pătimasă de sine, care e maica tuturor patimilor, ci chiar i se împotrivesc.

Pentru că în vreme ce iubirea de sine ca patimă înseamnă iubire de sine după trup, de dragul propriei persoane, fără de Dumnezeu, iubirea de sine cea duhovnicească e iubire de sine în Dumnezeu și de dragul lui Dumnezeu, drept ceea ce suntem cu adevărat în chip actual,

adică persoană creată după chipul lui Dumnezeu, și drept ceea ce suntem chemați să fim: persoană asemenea lui Dumnezeu, fii prin înfiere și dumnezei prin har. Înseamnă așadar a te iubi pe tine însuși din pricina desăvârșitei și neasemănatei iubiri pe care Dumnezeu o are pentru persoana noastră, unică, irepetabilă, de neînlocuit, cu o valoare absolută, inalienabilă și veșnică în ochii lui Dumnezeu.

Iubirea duhovnicească de sine sau filautia virtuoasă se arată aici următoare poruncii celei dintâi, aceea de a-L iubi pe Dumnezeu, pentru că a te iubi pe tine în chip duhovnicesc înseamnă a te iubi în Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu și iubirea virtuoasă de sine nici nu pot fi despărțite; pentru că, de se iubește omul pe sine ca pe cel este după chipul lui Dumnezeu și iubit de El, firește că-L va iubi pe Dumnezeu. Și invers, după cum spune Sfântul Antonie cel Mare, „cel care-L iubește pe Dumnezeu se iubește pe sine”.

În vreme ce iubirea pătimasă de sine e alipire a omului de propria persoană, de eul ferecat în sine, nestrăveziu și întors de la Dumnezeu, lipsit în felul acesta de tot ce este cu adevărat și viață adevărată, iubirea de sine, potrivit virtuții, e dimpotrivă deschidere deplină către Dumnezeu, deplină transparență la harurile Sale. Și în vreme ce iubirea rea de sine îl face pe om, după cuvântul Sfântului Maxim Mărturisitorul, „iubitor de sine în chip vrăjmaș”, iubirea virtuoasă de sine îl face să se iubească cu adevărat, pentru ceea ce este cu adevărat în adâncul ființei sale, care-și are în Dumnezeu temeiul, obârșia și sfârșitul. În vreme ce patima filautiei îl înstrăinează pe om de sine însuși, filautia cea după virtute îl face să se regăsească pe sine, în Dumnezeu, drept ceea ce este cu adevărat.

Și tot așa, în vreme ce iubirea pătimasă de sine strică relațiile cu semenii, prin felul rău de a fi și a se purta cu ei, ducând până la ură, iubirea virtuoasă de sine deschide poarta iubirii de aproapele, iubit de acum așa cum se cuvine. Pentru că acela care se iubește cu adevărat pe sine, după adevărul ființei sale, în Dumnezeu și pentru Dumnezeu, poate cu adevărat să-l iubească în chip duhovnicesc pe fratele său, fără nici un cuget pătimăș ori trupesc, ca persoană creată ca și el după chipul lui Dumnezeu și chemată, ca și el, la asemănarea cu El; iubindu-l, așadar, ca pe unul de o fire cu el, fiu, prin înfiere, al Aceluiași Tată și frate al său în Hristos. După cum iarăși spune Sfântul Antonie cel Mare: „Cine știe să se iubească pe sine iubește și pe ceilalți.” Și, invers, iubirea duhovnicească de sine presupune iubirea aproapeului; că, pentru a te iubi în chip sfânt pe tine, trebuie să-l iubești pe fratele tău, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur.

Jean-Claude Larchet